

Ilyen rendőr kell nekünk!

Igenis ilyen, pontosabban olyan rendőr kell nekünk sok, aki péntek délután fél öt körül a Károlyi utcában szolgált és védett, mint ahogy az a rendőrautók többségén olvasható is.

Hogy milyen rendőrből kell nekünk sok? Hát olyanból, aki nem barátkozás, nem időfecsérlős, nem tisztelgős, nem köszönős, aki rögtön lényegre törős. És ezt – persze polgárbarát kollégáival ellentétben minden bevezető és átmenet nélkül – üvöltve teszi. Úgy, olyan hangon, hogy ne csak a letekert ablak mögött ülők, hanem a város legtávolabbi pontján is megértsék minden szavát és elkerüljék még a Károlyi utca környékét is. Az olyan rendőr megállít, „Nem látja a táblát!?”-tal nyit, és arra a közbevetésre, hogy „Igaz van, de kérem, ne üvöltsön, mert anélkül is elismerem, hogy behajtottam”, úgy folytatja: „Maga még nem tudja, milyen az, amikor én üvöltök!”

Szóval ilyen üvöltős rendőr kell nekünk!

O. Z.

Kovács László Pacsirtája a szentesi múzeumban

Padlásokra mászott az öreg rádiókért

Az első rádiót még nyolcéves korában kapta a derekegyházi tanyavilágban a szomszédától Kovács László. A 62 éves férfi birtokában most ötszáznál is több régi készülék van, de már kiszemelte az újabb darabot is. A szentesi múzeumban rendezett kiállításon megszólaltatták az öreg Pacsirtát.

Néhány év múlva a most használatos rádiók felett is eljár az idő, a jövő a digitális készülékeké lesz. Ezt állítja Kovács László, akinek gyűjteményéből a hét végén nyílt kiállítás a szentesi Koszta József Múzeumban. A derekegyházi tanyavilágban élő 62 éves férfi gyűjteményéből harminc darab látható a tárlaton, ahol meg is szólaltatták a mai készülékekhez viszonyítva nagyméretű Pacsirtát.

Csodabogárnak számít a kollektió tulajdonosa a szó pozitív értelmében. Olyan ember ő, aki képes volt több száz kilométerre is elmenni egy-egy szép darab kedvéért. Járt a padlásokat, és megszerezte magának, amin megakadt a szeme. Kevesen mondhatnak maguknak ennyi értéket a múltból.

Kovács László elmondta, nyolcéves korában kapta az első rádióját a derekegyházi szomszédjuktól. Az a készülék még detektoros volt, antenna és fejhallgató kellett hozzá. Csak két-három állomást foghattak rajta, s a gyűjtő a sze-

Ötszáznál több muzeális rádiókészülék van Kovács László gyűjteményében

Fotó: Vidovics Ferenc

Attila, a halász

– Lefagy a kezem – panaszkodott Attila, miközben egyre mélyebbre nyúlt: az áruház díszakváriumában a jéghideg víz már a felkarjáig ért. Az üvegkalickába zárt halak arrébb úsztak. Attila egyébként az akvárium mellett jégbe hűtött halszeleteket árul.

– Nem sok lesz, de egy kávéra, remélem, elég – szorította erősen a vizes, csúszós fémpénzt. – Karácsony előtt látta volna, akkor szaszt is bedobáltak a gyerekek! Alig vártam, hogy továbbmenjenek, és kihalászhaszam a pénzt.

Hétfőn reggel csak egyforintosok, sőt, húszfilléresek akadtak az ujjai közé.

– Inkább visszadobom – mondta kicsit csalódottan. – Jó lesz csalinak.

Egymásra mosolyogtunk.

– Úgy látszik, az éjszakások vagy a takarítónők résen voltak.

DOMBAI TÜNDE

Járművezetők tucatjai szabálytalankodhatnak büntetlenül Szegeden

A tilalom nem akadály

Folytatás az 1. oldalról

B. Zs.-hez hasonlóan sokan joggal érzik úgy, hogy a rendőrök és a közterület-felügyelők tetszés szerint válogatnak a szabálytalan helyen várakozó autók között. Például pénteken, a Megállni tilos tábla ellenére szinte egész nap gépkocsik foglalták el a Fekete sas utca bal oldalát az Anna-kúttól a Kígyó utcáig, a jobb oldalát a Dugonics térig. Ez legalább 50-60 autót jelentett! Valamennyi a kerékpárúton parkolt. Ráadásul péntek reggeltől a polgármesteri hivatal mellett, a Fekete sas és a Kiss utca sarkán, ugyancsak a kerékpárúton, három hatalmas polgármesteri hivatalos szemeteskonténer és egy hagyományos kuka akadályozta a bicikliseket, akik emiatt szabálytalanul, az úton vagy a járdán közlekedtek. A hivatal szeméttárolóit még szombaton (!) sem vitte el senki a kerékpárútról.

Az még külön érdekes, hogy a tábla szerint a munkanapokon reggel 7 és este 6 óra között a polgármesteri hivatal dolgozói számára fenntartott, félig üres Fekete sas utcai parkolóból késő délután elszállítottak egy, egyébként érvényes parkolójeggyel várakozó Rovert. A túloldalon, a kerékpárúton várakozó autók közül pedig egyet sem!

A Fekete sas utcában a biciklisek számára kialakított és felfestett, táblával jelzett útról a szabálytalanul várakozó járműveket soha nem szállítják el, és a rendőrök sem büntetik meg őket – mondta egybehangzón a környékbeli üzletek több eladója, felszolgálója, tulajdonosa. Ennek ellentmondani látszik a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság sajtóreferensének szerkesztőségünkbe eljuttatott reakciója, mely szerint: „A Fekete sas utcai kerékpárúttal kapcsolatos probléma nem ismeretlen a Szegedi

A Bakay Nándor utca végén várják az autók tulajdonosait

Fotó: Gyenes Kálmán

Rendőrkapitányság előtt. A kapitányi fogadóórán az érintett szegedi polgárok már személyesen jelezték a kapitányságvezetőnek a kerékpárút forgalmát akadályozó tényezőket. A szegedi rendőrkapitány intézkedést tett arra vonatkozóan, hogy a Szegedi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztálya és az Újszegedi Rendőrőrs munkatársai fokozott közterületi jelenléttel biztosítsák a jogkövető magatartás betartását. Tekintettel, hogy ez több szervet érintő kérdés, a rendőrség csak a rá vonatkozó jogszabályok alapján intézkedik, elszállíthatja a járművet, szabálysértési eljárást kezdeményez, feljelentést tesz.”

Saját tapasztalataink nem igazolták a rendőrség álláspontját. A hét utolsó három napján meggyőződünk arról, hogy a közterület-felügyelők és a rendőrök valami miatt tényleg nem ér-

TÁROLÁS

Szegeden egy átlagos napon 5-15 szabálytalanul parkoló gépjárművet vitet el a rendőrség vagy a közterület-felügyelet. Egy autó kiváltása 10 ezer forintba kerül, de ha aznap nem viszi el tulajdonosa vagy megbízottja, naponta 700 forint úgynevezett tárolási díjat is felszámolnak. A legtöbbet az a szegedi férfi fizette, akinek nyaralása alatt szállították el autóját, húsz nap múlva jelentkezett a Szepark telephelyén, s 24 ezer forintért kapta vissza személykocsiját.

deklik a kerékpárutakat elfoglaló, és ezzel másokat veszélyeztető járművek. Ezt megerősítette a Szepark dolgozója, annak az egyik járműnek a vezetője, aki a közterület-felügyelők vagy a rendőrök utasítására szállítja el az autót.

– Pénteken is dolgoztam, jártunk a Fekete sas utca környékén is, szóltam, hogy a kerékpárúton, a Megállni tilos tábla ellenére várakoznak autók, de csak legyintettek – mondta a közép-

korú férfi, aki megjegyezte: szombaton és vasárnap csak ügyelet van, ilyenkor kizárólag akkor visznek el autót, ha azt a rendőrség kéri. Tőle és az SZKT Bakay Nándor utcai telepének bejáratánál szolgálatban lévő portástól tudtuk meg, pénteken, szombaton és vasárnapi lapzártánkig a kerékpárutakon szabálytalanul várakozó több tucat autóból egyetlen egyet sem szállítottak el. És máshonnan sem.

OLÁH ZOLTÁN

A vájdlingba kerülő kocafej mindig vigyorg, pedig az élő malacoknak komor az ábrázatuk

Két disznót birkóztak le Horváthék

Már pirkad, amikor a Horváth család férfi tagjai, kezükben egy-egy kupica jófajta szőlőpálinka, körbeállják a két, pörkölésre váró kétmázás disznót: „Igyunk áldomást! Egészségetekre!” – emeli poharát ifjabb Horváth Géza és koccintanak. A böllér Osznovics Zoli, a sógor, akinek az idén ez már a tizenhetedik disznóvágása Rőszkén.

A böllér kezébe veszi a pörkölőt: feketedik a poca, orrától a farkáig. Ügyelnie kell, nehogy megkeményedjen a bőre, mert akkor szétreped. Ezért idős Horváth Géza bácsi, a házigazda, néha meglocsolja a jószágot. Fia és Márki Lajos, gyorsan ledrótkéfézi a leégetett szőrt, aztán még egyszer megismétli a műveleteket és jöhet a mosás. Ekkor már bekapcsolódik ifjabb Horváth Géza 12 éves fia, Szabolcs is a munkába. Gözölög a disznó teste, árad belőle a jóltápláltság illata.

– Évek óta három disznót nevelünk. A legfelettebbet mindig decemberben szúrjuk le. Most is jó zsíros volt, de ezt apa nem bánta – mondja Géza.

– Nincs is jobb az abált szalonnnánál – veti oda kaparás közben Géza bácsi.

Valamikor a Horváth család 25 disznót tartott, de már nem éri meg. A Pick alacsony áron, 180 forintért veszi kilóját, míg a mórahalmi vásárban egymázás disznót 30 ezer forintba tartanak. A kismalacot egy éve még 8 ezerért árulták, ami mostanság 14-15 ezerbe kerül.

– Nekünk is csak úgy éri meg nevelni, hogy a téceszbeli földünkért kapunk 15 mázsa takarmányt – mondja a konyhában sürgölődő Piroška néni, a házigazda felesége. Ágota, a menyee, gyanús illatokra lesz figyelmes: majdnem odaégett a hagyma, amit már a reggelihez készítenek elő. A vér megfőtt, s az asszonyok arra várnak, hogy a disznó feje elváljon a testétől, mert ilyenkor a tokaszalonnából legjobban a töpörtő.

– A zsírsütés tudományát a lányom nászasszonya, Veronka nagyon érti – fedi fel a családi titkot a tűzhely mellett ülő 88 éves nagymama, aki ritkán szólalt meg, de mindig jókor. Ágota anyukája, Veronka néni azt a trük-

köt alkalmazza, hogy először kisüti a háját, majd azt beleönti az üstbe, és arra rakja rá a szalonnadarabokat. Vízet tölle ráönteni, de végig óvatosan kavargatni kell, nehogy lekozmáljon. Így aztán olyan lesz a zsír, mint a tükör. Ahogy ifjabb Horvát Géza saccolja odakint, a négy lábát ég felé meresztő coca mellett, harminc liter zsír most is összejön. Ennek nagyon örül, hisz a sült krumplit meg nem eszi, ha olajban készíttik.

A hátsó sonkák, amiket majd fölfüstölnek, lehetnek vagy 20 kilósak. Az elsőik kisebbek, azok húsvétkor kerülnek az asztalra. A hozzáértő a disznók belsőszereiből látja: nem szárazat ettek, hanem kevertet. A vékonybél tisztításával azonban Horváthék nem vergődnek, inkább néhány száz méter kocabelet vettek, mert abban a kolbász nem szárad ki és nyárig eltart.

– A varslíját megtartjuk, mert az a disznó-sajtnak való: a húst, fület, bőrt, minimális zsiradékot ebbe töltjük – magyarázza Géza,

aki azt is elárulja, hogy legalább 60 kiló jó csípős kolbászt készítenek, de csak másnap, mert hagyják, hogy a feldarabolt húsból a víz kicsuorogjon.

Fél tízre mindkét bontott disznó bekerül a verandára, ahol már várja az embereket a gözölgő forralt bor. A Horváth család tagjai koccintanak, s a konyhában kezdődhet a reggeli lakoma. Az asztalon sült vér, máj, töpörtő, házi készítésű savanyúság – cékla, káposzta, uborka, csalamádéval töltött paprika –, frissen süttő cipő, bor és az elmaradhatatlan meggyes, diós és túrós rétes.

– Nekem a reggeli a disznóvágás fénypontja – szólal meg Géza az asztalfőnél, mire a többi családtag bólogat.

– Lányom, a cicust becsuktátok? Nehogy ő is jóllakjon odakinn, és disznóvá váljon – kérdezi bölcsen Piroška mama, aki már az esti filkózást is emlegeti, mert Horváthéknál Rőszkén a kártyázás is a disznótorhoz tartozik.

CS. GÁT LÁSZLÓ

A 12 éves Szabolcs a húsvéti sonkával

Fotó: Frank Yvette